

Bruno MARTINS INDI

Hij noemt het de mooiste tijd uit zijn voetballoopbaan. Die woorden spreekt hij met liefde voor Spartaan'20 uit. Een jongen van Zuid die met heel veel plezier aan de tijd aan de Oldegaarde terugdenkt. Bruno Martins Indi (speler van Feyenoord, FC Porto, Stoke City en AZ) over zijn 'gouden jaren'.

'IK VOELDE ME EEN KIND VAN DE CLUB'

"Mijn tijd bij Spartaan'20 is de leukste tijd als voetballer geweest. Je bent jong, je denkt niet na. Er was altijd goede druk. Plezier. De vereniging was als een familie. Ik voelde me een kind van de club. Iedereen kende ons. Ik voelde me echt geliefd. Al die leuke dingen: Kamp Ahoy, zaalvoetbal, uitjes, zwemmen. Ik ben echt trots dat ik het allemaal aan het begin van mijn carrière heb mogen meemaken."

Hij lepelte het allemaal op alsof het gisteren is gebeurd. Bruno Martins Indi heeft de tijd intensief beleefd. Als baby kwam hij met zijn ouders vanuit Portugal naar Maassluis. Daarna woonde zijn familie in de Bas Jungeriusstraat in Rotterdam-Zuid. "Vervolgens gingen we wonen aan de Katendrechtse Lagedijk en weer later werd het de Slinge."

In de tijd dat ze aan de Katendrechtse Lagedijk woonden, in 2001, is hij naar Spartaan'20 gegaan. "Dat was de dichtstbijzijnde club. O nee", corrigeert hij zichzelf. "Ik speelde vaak buiten in de buurt van het Zuidplein. Eén van de oudere jongens speelde al bij Spartaan'20. Toen wilde ik ook naar de club. Dat ging bijna tegelijkertijd met onze verhuizing naar de Slinge."

Huilen

Het had overigens ook zo maar kunnen zijn dat Martins Indi nooit de kleuren van Spartaan'20 had gedragen. Immers, Varkenoord lonkte ook. "Ik heb

daarvoor nog stagegelopen bij Feyenoord. Maar die club nam mij niet aan. Ik moest allerlei technische dingen doen, de bal hooghouden en zo. Ook moest ik een bal door een gat schieten. Op dat kunstgras van Varkenoord was dat niet gemakkelijk. Het lukte niet. Toen mocht ik niet door. Ik moest ook huilen. Ik had meteen het gevoel: ik kom hier terug. Om het toch te halen."

Bij Spartaan'20 was hij wel welkom. Hij begon in E3 onder leiding van A1-spelers Marvinho Araujo en Ronnie Silvis. "Ik vond mijzelf in die tijd heel goed. Oudere jongens waren sterker en nog beter. Ik deed veel goede dingen met de bal. Althans, zo beleefde ik het. Ik had ook wel mijn woordje klaar. Als je zo jong bent, dan heb je misschien niet altijd de realiteit onder ogen. Ik was altijd aanwezig. Maar dat had ook te maken met onzekerheid."

Katholiek

Hij was toen leerling op de Christophoorschool. "Van huis uit waren we ook katholiek. Op school was ik aanwezig. Ik was goed in rekenen, de andere vakken, daar had ik minder aandacht voor."

Op zaterdag was hij altijd op de voetbalvelden aan de Oldegaarde te vinden. "We waren met een groepje jongens de hele dag op de club. 's Ochtends voetballen we zelf en daarna gingen we bij de andere elftallen kijken. Dat was een hele tijdlijn: van C, naar B, naar A tot en met het eerste op zondag."

Het ging niet alleen om het voetballen, het was een compleet dagje uit. "We gingen ook vaak helpen. Ballen oppompen bij Theo. En limonade inschenken voor in de rust. O, wat was die limonade

BRUNO MARTINS INDI

Bruno met de gebroeders Willemse

Phil Greig

toch lekker”, zegt Bruno alsof hij de smaak van het vocht herbeleefd. Hij genoot ook van een andere drank. “Ik dronk altijd champagnepils. Soms kreeg ik het van de mensen achter de bar.”

Kleedkamer schoonmaken

Bruno Martins Indi herinnert zich ook bijzondere dingen. “Als team was er de afspraak dat de laatste speler die klaar was met omkleeden de kleedkamer moest schoonmaken. Iedereen was dan altijd heel snel met douchen en aankleden. Niemand wilde de laatste zijn. Dat was echt zo leuk!”

Ook heeft hij goede herinneringen aan zijn oefenmeesters. “Maikel van Pul was één van mijn favoriete trainers. Hij had zo’n training, die heette het schip of de boot. Dan moest je rennen en rennen en rennen. Je werd helemaal gek. Niet normaal. Ik was helemaal buiten adem.”

“De trainingen werden ook geregistreerd. Mijn vriend Uriah Gallant en ik, we waren er altijd. We hebben geen training gemist. Zelfs als ik ziek was, dan nog ging ik. Zo bevlogen waren we. En we vonden het heel belangrijk wat de trainers tegen ons zeiden. Nu realiseer je je pas dat de trainers toen ook pas jongens van negentien of ergens in de twintig waren.”

“Uriah Gallant, Abby Bouchkhachakhe en ik, we waren altijd samen. We woonden in dezelfde buurt. Abby was twee jaar jonger. Uriah en ik speelden in hetzelfde team, tot ik wegging.”

Dat moment herinnert hij zich nog goed. Het was aan het einde van zijn vierde seizoen, toen in D1. “Op een dag werd ik naar Spartaan’20 geroepen. Bert Jan Vaandrager, mijn trainer, zei dat ik naar Sparta kon. Maar ik mocht ook op stage bij Feyenoord. Toen was ik me al bewust dat ik bij een bvo wilde spelen. Ik wist dat ik echt aan de bak moest. Maar lukte het niet bij Feyenoord, dan kon ik altijd nog naar Sparta. Zo dacht ik.”

De belangstelling van betaaldvoetbalorganisaties (bvo’s) voor de opleiding van Spartaan’20 was er in die tijd ook al. “Jongens gingen naar Excelsior, Sparta, Feyenoord. Uriah kon naar FC Utrecht of RKC. Helaas liep hij een pijnlijke blessure op.”

Bij Feyenoord was het ook wennen. “Ik was aanvaller, het liefst aan de linkerkant. Ik had een goed linkerbeen. Vond ik. Maar toen ik naar

Feyenoord ging, bleek dat dat linkerbeen nog niet zo goed was. Er waren jongens die wel iets meer konden...”

Vader

Bruno Martins Indi zegt dat hij de rol van zijn vader prijst. “Hij heeft mij altijd gepusht met voetballen, ook al kon hij er niet altijd bij zijn. En als je het zo vaak hoort, ga je er ook in geloven. Ik was dus altijd aan het voetballen.”

“Uiteraard zag ik ook dat jongens om mij heen werden geconfronteerd met afleiding en verleiding”, vervolgt hij. “Toen ik ging puberen, hebben de mensen bij Feyenoord geholpen. Ze zagen ook mijn potentie. Mijn focus was op school. En met voetballen maakte ik stappen. Het gaat er ook om dat je een keuze durft te maken. Dat je erop durft te vertrouwen en verantwoordelijkheid neemt. Eenieder volgt zijn eigen weg. Mijn doel was altijd om profvoetballer te worden. Ik had die drive diep in mij.”

Bruno Martins Indi noemt Rotterdam met alle verleidingen en afleidingen een moeilijke stad om in op te groeien. Maar het is ook een stad met kansen. Als voetballer heeft hij geregeld meegewerkt aan projecten om jongeren te bereiken en te motiveren. Niet alleen in Rotterdam, maar ook in Porto en nu in Stoke.

“Het heeft ook met een bepaalde persoonlijkheid, achtergrond te maken waarom ik in aanmerking kom voor een project. Kinderen maken veel mee in hun jeugd. Het is een kwestie van leren met een omgeving, achtergrond om te gaan. Daar horen ook kansen bij en hulp.”

Rotterdam

Bruno houdt nog altijd van Rotterdam. “We hebben er nog steeds een huis en de familie woont er, dus we komen geregeld. Het is altijd weer fijn om in Rotterdam te zijn.”

En komt hij ooit nog terug bij Feyenoord of wie weet Spartaan’20? “Zeg nooit nooit. Maar ik kan niets beloven. Je weet het niet met voetballen. Elke transfer is goed voor Spartaan’20, want de club verdient eraan. Gelukkig gaat het geld naar de jeugd van Spartaan.” Daar waar hij een prachtige tijd beleefde. ●